

Lezingen: Jesaja 66, 10-14c; Galaten 6, 14-18; Lucas 10, 1-12.17-20 (of 10, 1-9).

Of we ons in het leven thuis voelen hangt vaak samen met de erkenning die we van onze omgeving krijgen. Je geaccepteerd voelen, aandacht krijgen, in je bestaan en je werk gewaardeerd worden draagt veel bij aan hoe je je voelt. Als je in het leven verstoken bent van aandacht en waardering loopt het vaak mis. Je merkt het aan de stikstofmaatregelen waar de boeren op reageren. Ze voelen zich niet gewaardeerd; ze voelen zich miskend, aan de kant geschoven door mensen die nog nooit een schop of een riek in de hand hebben gehad. Boeren laten weten dat ze op een heel eigen manier verbonden zijn met hun bedrijf, hun dieren, met hun land en de vruchten ervan. Dat is anders dan wanneer je om een uur of half vijf op kantoor je computer afsluit om hem de volgende dag pas weer aan te zetten. Het is hier niet de plaats om over de stikstof problematiek te praten. Maar met het protest van de boeren aan te raken hoop ik aan te geven hoe belangrijk aandacht en waardering is in het leven. Dat geldt niet alleen de boeren, maar iedereen. En het lijkt erop dat in onze samenleving langzamerhand genoeg mensen zijn die lijden onder een gebrek daaraan. Het raakt hen in hun mens- en persoon zijn. Misbruikaffaires zowel in kerk en als op vele terreinen van de samenleving zijn voorbeelden van hoe mensen geweld wordt aangedaan en niet tot hun recht komen. Het is de kwalijke aan het leven van nogal wat mensen.

We praten in de kerk niet zo gemakkelijk (meer) over kwaad en zonde. 'De meeste mensen (in onze welvaartmaatschappij) deugen' is de slogan. Inderdaad gebeurt er heel veel goeds, maar niet voor iedereen. We merken, zeker in deze tijd met zijn vele crisissen, dat onze samenleving verre van volmaakt is. Daar moeten we mee (leren) omgaan na een periode dat onze bomen van positieve ontwikkelingen tot in de hemel leken te groeien. Kan onze inspiratiebron, de H. Schrift daarbij helpen?

In de verhalen van de H. Schrift gaan profeten en leerlingen van Jezus erop uit om uit te leggen, dat God een god van zorg en liefde voor iedere mens is. Maar dat binnen de context van het leven, binnen de voorwaarde van ons bestaan, en dat is een onvolmaakt bestaan. Wij, christenen, geloven dat aandacht, erkenning, waardering en zorg voor iedere mens elementen zijn in Gods liefde voor ons. Dat is zichtbaar geworden in Jezus Christus die onze bestaansvoorwaarden in Gods Naam met ons heeft gedeeld. Hij is binnen gekomen in onze onvolmaakte wereld. Hij heeft ons laten zien wat liefde doet, armen en gekwetsten in hun waardigheid erkend en hen die teruggeven. Wij zijn in Hem en zijn manier van leven gaan geloven en daarin gedoopt. Sinds zijn heengaan zijn wij dragers geworden van die boodschap. Tijdens zijn leven krijgen we daar al een voorproefje van als hij 72 leerlingen erop uitstuurt, d.w.z. 6 keer zoveel als zijn eerste 12 apostelen. Maar Jezus waarschuwt. De leerlingen zullen mensen tegenkomen waar ze met hun Goede Tijding (Evangelie) welkom zijn, maar evengoed dat ze kunnen worden afgewezen. Ze kunnen zich voelen als 'lammeren tussen de wolven'. Ze zullen ervaren hoe kwetsbaar zij zijn met hun Goede Tijding die in vrijheid aan iedereen wordt aangeboden. Het Evangelie met zijn mens-herstellende werking, kan worden aangenomen maar ook afgewezen. De dichter Lucebert zegt, dat 'alles wat de moeite waard is ook weerloos' is. Mensen die, mede gedragen door hun geloofsvisie, onbaatzuchtig uitkomen voor aandacht, erkenning, waardering en liefde; mensen, die energie, en vaak vermogen, daaraan besteden' kunnen tegenwerking en weerloosheid kunnen ervaren. Maar men kan ook aan het resultaat van (volgehouden) inzet-ten- goede ook vreugde ervaren. Men kan 'de satan (Gods tegenstrever) als een bliksemstraal uit de hemel zien vallen' en het gevoel hebben, dat bij alle weerloosheid en kwetsbaarheid, uiteindelijk het goede sterker blijkt dan het kwaad. [Amen AR](#)

-

-